

DRIE DAGEN IN HET BUITENLAND VOOR L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 05

Toen hij me die ochtend onder mijn flat kwam ophalen, was het heel vroeg — zo werkte hij. Hij zei altijd dat de morgenstond goud in de mond heeft, en dat wat je dan doet, wat je dan voortbrengt, 's middags nooit meer te herhalen is. Het was half zes. Hij zei, half grappend, dat ik mijn paspoort moest meenemen, en ik kaatste terug en vroeg hem me gewoon te vertellen waar we verdomme eigenlijk naartoe gingen.

Sicilië hoort bij Italië, zei ik, daar hebben we geen paspoort voor nodig — maar hij lachte en zei: voor iemand als jij, gewend aan de provincie, aan kleine dorpen, aan dit soort rayon — als je verdwaalde in een stad als Catania, een miljoen mensen, dan zouden ze tenminste kunnen zien waar je vandaan komt en je naar huis sturen.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Dat was zijn manier om te zeggen: goedemorgen Nando, ik ben er, en ik weet dat je geen wereldreiziger bent.

We kwamen bij de veerboot, en hij nam me van top tot teen op. Ik had voor de gelegenheid een blauw pak gekocht, een lichtblauw overhemd, een blauwe das, nieuwe schoenen die piepten, en ik voelde me zeker van de hele zaak.

Ik had me geschoren, een van mijn klassieke Gillette-aftershaves opgedaan, mijn haar zat netjes, mijn geest was schoon — ik zag er

echt verzorgd uit. Maar iets deed me even stilstaan en nadenken: ik wist dat hij iets van plan was, ik wist alleen niet wat.

Hij pakte me bij de arm — kom, naar de bar, eerste verdieping — zei dat ik hem moest volgen, en toen we er waren, trok hij me meteen het herentoilet in.

Hij zei dat ik mijn jasje, mijn das en mijn overhemd moest uittrekken, mijn gezicht goed moest wassen en die verdomde aftershave eraf moest halen — hij zei dat het iets voor oude mannen was, het deed hem denken aan wat zijn grootvader altijd droeg, sterk genoeg om zowel de muggen als zijn grootmoeder op afstand te houden.

Hij gaf me een ascotsjaal in plaats van de das, en een pochet voor mijn jasje. Toen deed hij mijn gloednieuwe Casio af, die met de ingebouwde rekenmachine, en gaf me een horloge zo uit de doos — een Omega Seamaster, stalen kast — zei dat ik het om mijn rechterpols moest dragen, en schoof een wit-zilveren armband om de andere.

Ik dacht dat dat het was, maar toen haalde hij een flesje Franse parfum uit zijn zak, pour femme, en zalfde me ermee.

Dat is een vrouwenparfum, Giorgio, wat ben je verdomme aan het doen?

Hij hield me tegen en zei: mannen en vrouwen dragen vaak geuren die voor het andere geslacht zijn gemaakt, niet om hoe ze ruiken, maar om wat ze moeten doen. Maak je geen zorgen, je zult het begrijpen — vertrouw me nu maar.

Maar ik weet niet meer of we gaan werken of dat je een excuus hebt gevonden om achter de vrouwen aan te gaan zonder het mij te vertellen — zeg het me gewoon.

Hij glimlachte en zei: we gaan werken, we gaan niet achter de vrouwen aan — maar er is één bijzondere vrouw aan wier naam we respect verschuldigd zijn, en vergeet dat nooit: haar naam is tante L'Oréal.

Het was tijd om van de veerboot te gaan, om aan land te gaan op Sicilië — al vroeg niemand ons ooit om een paspoort. De straten waren schoon, en de mensen spraken met de beleefde vorm "Lei", terwijl we thuis in Calabrië altijd het oude "Voi" gebruikten. Dat was het eerste verschil, mijn eerste les: we waren echt in het buitenland.

Ferdinando